

פעם השאירו ליד המעיין כלי אוכל יקרים שאחד החברים הביא מחו"ל, כדי שישיטפו מעצם... עברה ערבה וכמובן לקחה את הכל.

כאשר למשהו כבר הייתה סיגירה לא היה לו גפרור, והיה יושב ליד הדרך שעות בתקווה שמשהו יעבור, ואם היה בר מזל, היה לאותו עובר אורך גם אמצעי להדלקת אש.¹⁵ והעיקר - היו רעבים. באותו הימים כולנו היו רעבים.

מיכאל הלפרין

עם אנשי ה"השומר" במטולה היה גם מיכאל הלפרין.¹⁶ אותו אדם מופלא שהסתובב בארץ עם חלומות מركיעי שחקים. הכרתי אותו בשתי תקופות. פעם ראשונה ראיתי אותו ביפו, בהיותי עדיין ילד, לפני שעליינו לגליל. הייתה מסיבה ומיכאל הלפרין, אדם גבוה ויפה תואר עלה על שולחן וביד מושטת שר את "השבועה" ביהדות.¹⁷ הדמות הזו נחקרה בזוכרוני. לא ראיתי אותו מאז אבל שמעתי עליו תמיד.

כאשר נכנסו הטורקים ללחימה הייתה התעוררות בישוב להשתתף ולעזר. הייתה אסיפה ביפו והוחלט באסיפה זו לנקות מטוס, תרומה למאץ המלחמתי של תורכיה.

הלפרין הרי היה משפחה עשירה ברוסיה אבל כאן לא היה לו כסף. סיפרו שהוא חלץ את נعليו שם אותם על השלון וקרא: "מי שם כסף על נעליים אלה! ואנשים שמם כסף".

מיכאל הלפרין היה קשור עם "השומר", חלם על גודדים עבריים-ערביים ועוד. במטולה התגורר עם השומרים הרכוקים. החברים הצעירים היו קצר מגלגים עליון. אני זכר בדיק מה היו אומרים. אני זכר רק שהיחס לא היה כל כך מכובד זה הרגיז אותו. איך זה, אדם כזה...

בכל החברים היו תמיד מתלוצחים. היו ממצאים כינויים לכל אחד. (שניאורסון היה מומחה בזה).

מיכאל הלפרין היה או כבר אדם מבוגר, כמעט זקן. היה מיטיב לשיר. עבד ושמר עם כולם.

העבירו אותו למחנכים בזמן החיפושים אחרי אנשי ניל"י. במחנכים חלה מיכאל הלפרין ואחר כך מת בבית החולים בצתפת. קברו אותו במחנכים בחורשת בורוכוב.